ORDONANȚA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

11 septembrie 2007 *

În cauza T-35/06,

Honig-Verband eV, cu sediul în Hamburg (Germania), reprezentată de M. Hagenmeyer și T. Teufer, avocați,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de domnii F. Erlbacher și B. Doherty, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Regulamentului (CE) nr. 1854/2005 al Comisiei din 14 noiembrie 2005 de completare a anexei la Regulamentul (CE) nr. 2400/96 în ceea ce privește înregistrarea unei denumiri în „Registrul denumirilor de origine protejate și al indicațiilor geografice protejate" (*Miel de Provence*) (IGP) (JO L 297, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 67, p. 3),

* Limba de procedură: germana.

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ
AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE (Camera întâi),

compus din domnii J. D. Cooke, președinte, R. García-Valdecasas și V. Ciucă, judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

pronunță prezenta

Ordonanță

Cadrul juridic

1 Regulamentul (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 208, p. 1) stabilește, potrivit articolului 1, normele de protecție comunitară a denumirilor de origine și a indicațiilor geografice de care pot beneficia anumite produse agricole și alimentare.

2 Articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Regulamentul nr. 2081/92 definește indicația geografică ca fiind numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale,

al unei țări, utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar originar din această regiune, loc specific sau țară, și care posedă o calitate specifică, reputație sau alte caracteristici ce pot fi atribuite zonei geografice respective și a cărui producție și/sau prelucrare și/sau preparare au loc în aria geografică definită.

3 Înregistrarea denumirii unui produs agricol sau alimentar ca denumire de origine protejată (DOP) sau ca indicație geografică protejată (IGP) trebuie să îndeplinească condițiile impuse de Regulamentul nr. 2081/92 și, în special, trebuie să fie conformă unui caiet de sarcini definit la articolul 4 din regulamentul menționat. Înregistrarea conferă respectivei denumiri protecția definită la articolele 13 și 14 din Regulamentul nr. 2081/92.

4 Articolele 5-7 din Regulamentul nr. 2081/92 stabilesc o procedură de înregistrare care permite oricărui grup, definit ca o asociere de producători și/sau prelucrători care lucrează cu același produs agricol sau alimentar, sau, în anumite condiții, oricărei persoane fizice sau juridice să depună o cerere de înregistrare a unei DOP sau a unei IGP pentru produsele agricole sau alimentare pe care le produce sau le obține, originare dintr-o arie geografică definită, în statul membru în care este situată respectiva arie geografică. Statul membru verifică dacă cererea este justificată și o înaintează Comisiei împreună cu caietul de sarcini menționat la articolul 4 [articolul 5 alineatul (5) din Regulamentul nr. 2081/92].

5 Potrivit articolului 6 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, în termen de șase luni, Comisia verifică, printr-o anchetă oficială, dacă cererea de înregistrare cuprinde toate elementele prevăzute la articolul 4. În cazul în care Comisia constată că denumirea întrunește condițiile pentru obținerea protecției, aceasta publică în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* diverse informații referitoare la solicitant și la produsul în cauză [articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92]. Dacă

nicio declarație de opoziție nu este notificată Comisiei, în conformitate cu articolul 7 din Regulamentul nr. 2081/92, denumirea este înscrisă într-un registru păstrat de Comisie, intitulat „Registru al [DOP] și al [IGP]" [articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92]. Denumirile înscrise în registru sunt ulterior publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* [articolul 6 alineatul (4) din Regulamentul nr. 2081/92].

6 Articolul 7 din Regulamentul nr. 2081/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 535/97 al Consiliului din 17 martie 1997 (JO L 83, p. 3), prevede:

„(1) În termen de șase luni de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene* menționată la articolul 6 alineatul (2), orice stat membru poate face opoziție cu privire la înregistrare.

(2) Autoritățile competente ale statelor membre garantează că toate persoanele care demonstrează un interes economic legitim sunt autorizate să consulte cererea. În plus, în conformitate cu situația existentă în statele membre, acestea pot dispune și accesul altor părți cu interes legitim.

(3) Orice persoană fizică sau juridică legitim interesată poate face opoziție cu privire la înregistrarea propusă, prin transmiterea unei declarații temeinic motivate autorității competente a statului membru unde își are reședința sau unde este stabilită. Autoritatea competentă adoptă măsurile necesare pentru luarea în considerare a acestor comentarii sau a acestei opoziții în termenele prevăzute.

(4) O declarație de opoziție poate fi admisă numai dacă:

— fie demonstrează nerespectarea condițiilor menționate la articolul 2,

— fie arată că înregistrarea numelui propus ar pune în pericol existența unei denumiri total sau parțial identice, sau a unei mărci, sau existența unor produse care s-au aflat legal pe piață o perioadă de cel puțin cinci ani înainte de data publicării prevăzute în articolul 6 alineatul (2),

— fie prezintă elementele care demonstrează caracterul generic al denumirii pentru care se solicită înregistrarea.

(5) În cazul în care o opoziție este admisibilă în sensul alineatului (4), Comisia solicită statelor membre în cauză să încerce să ajungă la un acord reciproc, în conformitate cu procedurile lor interne, în termen de trei luni. În cazul în care:

(a) se ajunge la un acord, statele membre în cauză adresează o notificare Comisiei cu privire la toate elementele care au făcut posibil acordul, împreună cu opinia solicitantului și cea a persoanei care a formulat opoziția. Dacă informațiile primite în temeiul articolului 5 nu au suferit nicio modificare, Comisia procedează în conformitate cu articolul 6 alineatul (4). În caz contrar, aceasta inițiază din nou procedura prevăzută la articolul 7;

(b) nu se ajunge la un acord, Comisia adoptă o decizie în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 15, ținând cont de practica tradițională corectă, precum și

de riscurile reale de confuzie. În cazul în care decide să efectueze înregistrarea, Comisia procedează la publicarea prevăzută la articolul 6 alineatul (4).” [traducere neoficială]

7 Regulamentul (CE) nr. 2400/96 al Comisiei din 17 decembrie 1996 privind înscrierea anumitor denumiri în „Registrul [DOP] și al [IGP]”, prevăzut în Regulamentul nr. 2081/92 (JO L 327, p. 11, Ediție specială, 03/vol. 20, p. 115, astfel cum a fost modificat ulterior în mai multe rânduri) conține în anexă denumirile de origine protejate și indicațiile geografice protejate, în conformitate cu articolul 6 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92.

8 Regulamentul (CE) nr. 1854/2005 al Comisiei din 14 noiembrie 2005 de completare a anexei la Regulamentul nr. 2400/96 (JO L 297, p. 3, Ediție specială, 03/vol. 67, p. 3, denumit în continuare „regulamentul atacat”) a realizat înregistrarea IGP „miel de Provence”.

Situația de fapt

9 Reclamanta este o asociație ai cărei membri produc și comercializează miere. Membrii asociației reclamante comercializează de câteva decenii mai multe tipuri de amestecuri de miere, sub denumirea „Honig aus der Provence” (miere de Provence).

10 La 30 octombrie 2003, Comisia a publicat, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92, cererea autorităților franceze de înregistrare a denumirii „miel de Provence” (JO C 261, p. 4). Această cerere se întemeia, în conformitate cu articolul 4 din Regulamentul nr. 2081/92, pe un caiet de sarcini care excludea, printre altele, floarea-soarelui.

11 Prin scrisoarea din 29 martie 2004 adresată autorității germane competente, Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Oficiul Federal pentru Agricultură și Alimentație), reclamanta a formulat opoziție la înscrierea denumirii „miel de Provence”.

12 În baza acestei scrisori, Republica Federală Germania a formulat opoziție la înregistrare, în temeiul articolului 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92, prin scrisoarea adresată Comisiei din data de 22 aprilie 2004.

13 Prin scrisoarea din 11 ianuarie 2005, Comisia a informat autoritățile germane că opoziția este admisibilă și le-a invitat să intre în contact cu autoritățile franceze.

14 Autoritatea franceză competentă, Ministerul Agriculturii, Alimentației, Pescuitului și al Mediului Rural din Franța, și-a exprimat, în scrisoarea din 16 martie 2005, poziția cu privire la opoziția autorităților germane, menținându-și cererea de înregistrare.

15 Prin scrisoarea din 2 mai 2005, reclamanta a adresat ministerului german competent observații cu privire la scrisoarea din 16 martie 2005. Scrisoarea din 2 mai 2005 a fost transmisă de autoritățile germane Comisiei la 24 mai 2005 pentru a o asista pe aceasta din urmă în luarea deciziei.

16 La 14 noiembrie 2005, Comisia a adoptat regulamentul atacat și a inclus denumirea „miel de Provence (IGP)” în cadrul anexei la Regulamentul nr. 2400/96. Regulamentul atacat a fost publicat la 15 noiembrie 2005 în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.*

Procedura și concluziile părților

17 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 30 ianuarie 2006, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

18 Prin act separat înregistrat la grefa Tribunalului la 24 aprilie 2006, Comisia a invocat excepția de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

19 Reclamanta a prezentat observații scrise în răspuns la excepția invocată, la 16 iunie 2006.

20 Reclamanta a solicitat Tribunalului:

— respingerea excepției de inadmisibilitate;

— anularea regulamentului atacat;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

21 Comisia a solicitat Tribunalului:

— respingerea acțiunii ca inadmisibilă;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

22 Potrivit articolului 114 din Regulamentul de procedură, la cererea unei părți, Tribunalul poate să se pronunțe asupra inadmisibilității, fără a intra în dezbaterea fondului. În conformitate cu alineatul (3) al aceluiași articol, în continuare, procedura de judecare a cererii este orală, în afară de cazul în care Tribunalul decide altfel. În speță, Tribunalul consideră că este suficient de lămurit prin examinarea înscrisurilor de la dosar pentru a se pronunța asupra cererii fără a deschide procedura orală.

Argumentele părților

23 Comisia susține că acțiunea este inadmisibilă pentru următoarele motive: regulamentul atacat este un act cu aplicabilitate generală, reclamanta, în calitate de asociație profesională, nu se găsește într-o situație care să o diferențieze de orice altă persoană și reclamanta nu poate invoca lipsa unei protecții jurisdicționale efective.

24 Comisia invocă, mai întâi, faptul că regulamentele prin care Comisia conferă protecție indicațiilor geografice și denumirilor de origine, în temeiul regulamentului de bază, în speță Regulamentul nr. 2081/92, sunt acte cu aplicabilitate generală în sensul articolului 249 al doilea paragraf CE, care sunt aplicabile unor situații determinate în mod obiectiv și care își produc efectele juridice față de categorii de persoane avute în vedere în mod abstract (Ordonanța Tribunalului din 9 noiembrie 1999, CSR Pampryl/Comisia, T-114/99, Rec., p. II-3331, denumită în continuare „Ordonanța CSR Pampryl", punctele 42 și 43, Ordonanța Tribunalului din 30 ianuarie 2001, La Conqueste/Comisia, T-215/00, Rec., p. II-181, denumită în continuare „Ordonanța La Conqueste", punctul 33, și Ordonanța Tribunalului din 6 iulie 2004, Alpenhain-Camembert-Werk și alții/Comisia, T-370/02, Rec., p. II-2097, punctul 55).

25 Comisia susține totodată că o asociație profesională constituită pentru apărarea și reprezentarea intereselor membrilor săi nu poate introduce o acțiune în anulare decât în trei tipuri de situații. Printre aceste trei situații, reclamanta nu invocă decât două, și anume situația în care o dispoziție legală recunoaște expres o serie de drepturi procedurale asociației și aceea în care asociația reprezintă interesele întreprinderilor, iar acestea din urmă ar avea calitate procesuală activă.

26 În primul rând, Comisia susține că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții și a Tribunalului, citată la punctul 24 de mai sus, Regulamentul nr. 2081/92 nu conferă garanții procedurale particularilor și, prin urmare, asociațiilor profesionale. Articolul 7 din Regulamentul nr. 2081/92 ar prevedea numai opoziția unui stat membru, iar scrisorile reclamantei nu ar putea constitui o astfel de opoziție, chiar dacă autoritatea germană competentă s-a referit la acestea în opoziția formulată și chiar dacă reclamanta le-a adresat direct Comisiei.

27 În al doilea rând, Comisia susține că membrii asociației reclamante nu au nici calitate procesuală activă. Situația acestora nu ar fi diferită de aceea a altor producători sau distribuitori de miere din Comunitate și din țările terțe care și-au comercializat

produsele sub denumirea în cauză („miel de Provence”) și care nu mai au dreptul să folosească această denumire protejată pe viitor ca urmare a înregistrării sale.

28 În sfârșit, Comisia susține că inadmisibilitatea acțiunii nu este pusă sub semnul întrebării de argumentul reclamantei referitor la cerința unei protecții jurisdicționale efective. Potrivit jurisprudenței constante a Curții, începând cu Hotărârea din 15 iulie 1963, Plaumann/Comisia (25/62, Rec., p. 197), confirmată prin Hotărârea din 25 iulie 2002, Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul (C-50/00 P, Rec., p. I-6677), o acțiune în anulare împotriva unui regulament este admisibilă numai dacă se dovedește interesul individual al reclamantului.

29 Reclamanta consideră că regulamentul atacat o privește în mod direct și individual.

30 În primul rând, reclamanta susține că, în calitate de inițiatoare și de negociatoare în cadrul procedurii de opoziție și de conciliere, a fost implicată îndeaproape în procedura de înregistrare a denumirii „miel de Provence” și că implicarea sa din punct de vedere procedural în adoptarea acestui act comunitar demonstrează interesul său individual.

31 În această privință, reclamanta arată că strânsa sa asociere din punct de vedere procedural la procesul decizional rezultă, în speță, din derularea concretă a procedurii de opoziție. Reclamanta subliniază că ea însăși a formulat opoziție la înregistrarea denumirii „miel de Provence”, și nu Republica Federală Germania, și că ministerul federal german nu a făcut altceva decât să transmită opoziția în mod oficial Comisiei. Procedura de conciliere a fost deschisă numai ca urmare a acțiunii sale, iar reclamanta apreciază că acest lucru este suficient pentru a-i fi recunoscută calitatea procesuală activă (Hotărârea Curții din 20 martie 1985, Timex/Comisia și Consiliul,

264/82, Rec., p. 849, și Hotărârea Curții din 28 ianuarie 1986, Cofaz/Comisia, 169/84, Rec., p. 391). Reclamanta apreciază că este negociatoare exclusivă a opoziției formulate și, în această privință, susține că, în considerentul (5) al regulamentului atacat se menționează expres că declarația de opoziție a fost comunicată de autoritățile germane.

32 În al doilea rând, reclamanta consideră că este vizată în mod individual de regulamentul atacat, întrucât se aduce atingere garanțiilor procedurale care îi sunt recunoscute la articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul nr. 2081/92. Reclamanta arată mai întâi că articolul menționat îi conferă un drept procedural propriu de a formula opoziție, independent de dreptul special de opoziție recunoscut statelor membre, și că și-a exercitat acest drept. Potrivit reclamantei, normele procedurale ale Regulamentului nr. 2081/92 prevăd că acest drept propriu de a formula opoziție, recunoscut persoanelor fizice sau juridice se bucură numai de susținerea organizațională din partea autorităților naționale competente. Reclamanta remarcă totodată că acest drept propriu de a formula opoziție a fost detaliat și subliniat prin modificările introduse de Regulamentul (CE) nr. 510/2006 al Consiliului din 20 martie 2006 privind protecția indicațiilor geografice și a denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare (JO L 93, p. 12, Ediție specială, 03/vol. 71, p. 114), care a înlocuit Regulamentul nr. 2081/92.

33 Reclamanta adaugă că, în considerentul (8) al regulamentului atacat, Comisia a arătat că și-a întemeiat decizia de înregistrare pe faptul că nu s-ar fi demonstrat în mod suficient că producătorii germani ar fi vizați în mod efectiv din punct de vedere economic. Din aceasta ar rezulta că reclamanta se bucură de drepturi procedurale care nu ar fi fost respectate în speță.

34 În sfârșit, reclamanta contestă interpretarea pe care Comisia o face jurisprudenței referitoare la articolul 7 din Regulamentul nr. 2081/92. Aceste decizii judecătorești nu ar contrazice argumentația reclamantei, întrucât prezenta cauză se distinge de cele în care au fost pronunțate Ordonanțele Conqueste și Alpenhain, precum și de cea în care a fost pronunțată Ordonanța Tribunalului din 13 decembrie 2005, Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort/Comisia (T-381/02, Rec., p. II-5337).

35 În al treilea rând, reclamanta susține că membrii săi, cărora le reprezintă interesele, sunt vizați în mod individual și deduce din această împrejurare propria sa calitate procesuală activă.

36 În această privință, reclamanta susține că situația membrilor săi ar fi individualizată ca urmare a consecințelor pe care le are înregistrarea denumirii „miel de Provence" și care privesc în mod direct situația economică a membrilor asociației. Prin urmare, aceștia s-ar distinge de ansamblul întreprinderilor vizate în mod potențial, întrucât își comercializează produsele în Germania de mai mult de cinci ani sub denumirea „Honig aus der Provence" (miere de Provence).

37 În al patrulea rând, reclamanta consideră că regulamentul atacat corespunde, prin conținutul său, unei decizii adoptate în privința reclamantei. Într-adevăr, regulamentul atacat ar constitui în același timp o decizie prin care este respinsă opoziția formulată și care, prin urmare, o individualizează.

38 În al cincilea rând, reclamanta susține că este în mod individual vizată din perspectiva principiului protecției jurisdicționale efective. Aceasta susține că nu are posibilitatea de a obține un răspuns preliminar fără a încălca regulamentul atacat. În plus, în opinia reclamantei, nu există o cale de atac națională utilă.

Aprecierea Tribunalului

39 În temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE, admisibilitatea unei acțiuni în anulare formulate de către o persoană fizică sau juridică împotriva unui regulament este subordonată condiției ca regulamentul atacat să fie, în realitate, o decizie care o privește în mod direct și individual. Potrivit unei jurisprudențe constante,

criteriul pentru a distinge între un regulament și o decizie trebuie căutat în aplicabilitatea generală sau nu a actului în cauză (Ordonanța Curții din 23 noiembrie 1995, Asocarne/Consiliul, C-10/95 P, Rec., p. I-4149, punctul 28, și Ordonanța Curții din 24 aprilie 1996, CNPAAP/Consiliul, C-87/95 P, Rec., p. I-2003, punctul 33). Un act are aplicabilitate generală dacă este aplicabil unor situații determinate în mod obiectiv și dacă produce efecte juridice față de categorii de persoane avute în vedere în mod general și abstract (Hotărârea Tribunalului din 10 iulie 1996, Weber/Comisia, T-482/93, Rec., p. II-609, punctul 55).

40 În speță, regulamentul atacat asigură denumirii „miel de Provence" protecția conferită indicațiilor geografice prin Regulamentul nr. 2081/92; indicația geografică este definită la articolul 2 alineatul (2) litera (b) ca fiind numele unei regiuni, al unui loc specific sau, în cazuri excepționale, al unei țări, utilizat pentru descrierea unui produs agricol sau alimentar originar din această regiune, loc specific sau țară, și care posedă o calitate specifică, reputație sau alte caracteristici ce pot fi atribuite originii geografice respective și a cărui producție și/sau prelucrare și/sau preparare au loc în aria geografică definită.

41 Protecția care rezultă din înregistrare constă în a rezerva utilizarea denumirii „miel de Provence" producătorilor ale căror produse respectă cerințele geografice și de calitate impuse pentru producerea mierii de Provence în caietul de sarcini. Astfel, după cum în mod corect a subliniat Comisia, regulamentul atacat, departe de a se adresa unor operatori determinați, precum reclamanta, recunoaște tuturor întreprinderilor, ale căror produse îndeplinesc cerințele geografice și de calitate prevăzute, dreptul de a le comercializa sub denumirea menționată și refuză acest drept tuturor întreprinderilor ale căror produse nu îndeplinesc aceste condiții, care sunt identice pentru toate întreprinderile. Regulamentul atacat se aplică în egală măsură producătorilor de „miel de Provence" autorizați în mod legal să folosească această denumire, precum și tuturor producătorilor — existenți și viitori [dacă este cazul, la expirarea perioadei tranzitorii vizate la articolul 13 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2081/92] – care

nu sunt autorizați să folosească respectiva denumire. Regulamentul nu privește numai producătorii din statele membre, ci produce efecte juridice și față de un număr necunoscut de producători din țările terțe care intenționează să exporte „miel de Provence" în Comunitate, în prezent sau în viitor.

42 Regulamentul atacat constituie prin urmare o măsură cu aplicabilitate generală în sensul articolului 249 paragraful al doilea CE. Acesta este aplicabil unor situații determinate în mod obiectiv și produce efecte juridice față de categorii de persoane avute în vedere în mod abstract (a se vedea în acest sens Ordonanța Tribunalului din 15 septembrie 1998, Molkerei Großbraunshain și Bene Nahrungsmittel/Comisia, T-109/97, Rec., p. II-3533, punctul 51, Ordonanța Tribunalului din 26 martie 1999, Biscuiterie-confiserie LOR și Confiserie du Tech/Comisia, T-114/96, Rec., p. II-913, punctele 27-29, și Ordonanța Tribunalului CSR Pampryl, punctele 42 și 43).

43 Totuși, nu este exclus ca o dispoziție care are, prin natura sa și prin domeniul său de aplicare, un caracter normativ să poată privi în mod individual o persoană fizică sau juridică. Acesta este cazul, atunci când actul în cauză aduce atingere respectivei persoane în temeiul anumitor calități care îi sunt specifice sau al unei situații de fapt care o particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, o individualizează ca și cum ar fi destinatara deciziei (Hotărârea Curții Plaumann/Comisia, citată anterior, p. 223, Hotărârea Curții din 18 mai 1994, Codorníu/Consiliul, C-309/89, Rec., p. I-1853, punctele 19 și 20, Hotărârea Curții Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, citată anterior, punctul 36, și Hotărârea Weber/Comisia, citată anterior, punctul 56).

44 În speță, reclamanta invocă cinci argumente în susținerea faptului că este individualizată, dar acestea nu permit să se identifice o calitate care îi este specifică, nici o situație de fapt care o particularizează și, prin urmare, o individualizează în raport cu alți operatori economici vizați.

45 În ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe anumite drepturi procedurale, trebuie amintit, mai întâi, că nici procesul de elaborare a actelor normative, nici actele normative însele, ca măsuri cu aplicabilitate generală, nu impun, în temeiul principiilor generale ale dreptului comunitar, precum dreptul de a fi audiat, participarea persoanelor afectate, interesele acestora trebuind să fie reprezentate de instanțele politice chemate să adopte aceste acte (Ordonanțele Großbraunshain și Bene Nahrungsmittel/Comisia, citată anterior, punctul 60, CSR Pampryl, punctul 50, și La Conqueste, punctul 42). În consecință, în lipsa unor drepturi procedurale expres garantate, ar fi contrar literei și spiritului articolului 230 CE să se permită oricărui particular, atunci când a participat la pregătirea unui act de natură legislativă, să formuleze ulterior o acțiune împotriva acestui act (Ordonanțele Großbraunshain și Bene Nahrungsmittel/Comisia, citată anterior, punctul 68, CSR Pampryl, punctul 50, și La Conqueste, punctul 42).

46 Admisibilitatea prezentei acțiuni trebuie, prin urmare, apreciată numai în lumina garanțiilor procedurale recunoscute în mod specific în favoarea particularilor prin Regulamentul nr. 2081/92 (a se vedea în acest sens Ordonanța CSR Pampryl, punctul 51).

47 Or, contrar susținerilor reclamantei, în cadrul procedurii de opoziție prevăzute de acest regulament, garanțiile procedurale recunoscute în favoarea particularilor privesc numai răspunderea statelor membre și nu se exercită față de Comisie.

48 Astfel, articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2081/92 recunoaște numai statelor membre dreptul de a declara, în fața Comisiei, opoziție la înregistrare. Dacă, potrivit articolului 7 alineatul (3) din acest regulament, este recunoscut dreptul oricărei persoane fizice sau juridice legitim interesate să facă, la rândul său, opoziție cu privire la înregistrarea propusă, aceasta este obligată să o formuleze prin transmiterea unei declarații temeinic motivate autorității competente a statului membru unde își are reședința sau unde este stabilită. Această dispoziție nu impune statului membru vizat să transmită Comisiei respectiva declarație de opoziție, ci numai să adopte măsurile necesare pentru „luarea în considerare" a acestei opoziții în

termenele prevăzute (Ordonanța La Conqueste, punctul 45). De altfel, dacă, potrivit celui de al treisprezecelea considerent al Regulamentului nr. 2081/92, „procedura de înregistrare trebuie să permită fiecărei persoane implicate individual și direct la nivelul unui stat membru să-și exercite drepturile prin notificarea Comisiei cu privire la opoziția sa", această notificare se efectuează „prin intermediul statului membru". Nicio dispoziție a articolului 7 din Regulamentul nr. 2081/92 nu autorizează Comisia să ia în considerare o opoziție care îi este adresată de către o persoană, alta decât un stat membru. În sfârșit, în cazul în care o declarație de opoziție este considerată „admisibilă" în sensul articolului 7 alineatul (4) din Regulamentul nr. 2081/92, potrivit alineatului (5) al aceluiași articol, Comisia solicită statelor membre în cauză să încerce să ajungă la un acord, fără a prevedea în vreun fel posibilitatea particularilor de a interveni (Ordonanța La Conqueste, punctul 45).

49 Reclamanta nu poate prin urmare invoca în mod util argumentul potrivit căruia considerentul (5) al regulamentului atacat menționează în mod expres că declarația de opoziție a fost comunicată de autoritățile germane, argument care ar dovedi astfel că reclamanta a fost considerată, de către Comisie, negociatorul exclusiv. După cum s-a subliniat la punctul precedent, Comisia nu este autorizată să ia în considerare o opoziție care provine de la un particular. Numai opozițiile statelor membre sunt admisibile. Considerentul (5) al regulamentului atacat se limitează astfel să descrie procedura de opoziție stabilită prin Regulamentul nr. 2081/92 și nu permite să îi fie recunoscut reclamantei un drept procedural.

50 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia jurisprudența invocată de Comisie se referă la o situație diferită de cea din speță, se impune constatarea că modalitatea în care această jurisprudență interpretează articolul 7 din Regulamentul nr. 2081/92, pe care se întemeiază reclamanta, determină respingerea argumentului acesteia.

51 În ceea ce privește argumentul reclamantei privind Regulamentul nr. 510/2006, astfel cum a fost modificat, trebuie subliniat că respectivul regulament nu este aplicabil în speță și că, în consecință, nu este relevant pentru soluționarea prezentului litigiu. În orice caz, Regulamentul nr. 510/2006 ar putea fi interpretat în sensul că exclude existența unei astfel de garanții în sistemul stabilit prin Regulamentul nr. 2081/92.

52 Trebuie adăugat că dispozițiile articolului 7 din Regulamentul nr. 2081/92 referitoare la dreptul particularilor de a formula opoziție sunt în mod fundamental diferite de cele, foarte specifice, care există în materie de dumping sau subvenții, care conferă anumitor operatori economici un rol specific în procedura comunitară care are ca efect instituirea unei taxe antidumping sau antisubvenții (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 4 octombrie 1983, Fediol/Comisia, 191/82, Rec., p. 2913, punctele 16 și 25). În consecință, nu este pertinentă în speță trimiterea la Hotărârea Timex, citată anterior, în care o acțiune formulată în materie de antidumping de către un petent a fost declarată admisibilă în considerarea, în special, a unor drepturi acordate petenților prin regulamentul de bază, a rolului activ pe care acest petent l-a jucat în ancheta antidumping pregătitoare, precum și a faptului că taxa antidumping instituită era întemeiată pe situația individuală a petentului, și nici trimiterea la Hotărârea Cofaz, citată anterior, referitoare la garanțiile procedurale acordate întreprinderilor petente care le îndreptățesc să solicite Comisiei constatarea unei încălcări a normelor comunitare în domeniul ajutoarelor de stat.

53 Din cele ce precedă, rezultă că Regulamentul nr. 2081/92 nu stabilește, la nivel comunitar, garanții procedurale specifice în favoarea particularilor (Ordonanța CSR Pampryl, punctul 55) și că reclamanta nu poate, prin urmare, invoca aceste garanții procedurale.

54 Reclamanta nu poate invoca în mod util nici circumstanța că regulamentul atacat ar avea un impact economic grav asupra activității membrilor săi. Într-adevăr, faptul că un act cu aplicabilitate generală poate produce efecte concrete diferite pentru diversele subiecte de drept cărora li se aplică nu este de natură să le particularizeze în raport cu orice alți operatori vizați, din moment ce, astfel cum este cazul în speță, aplicarea acestui act se efectuează în temeiul unei situații determinate în mod obiectiv (Hotărârea Tribunalului din 22 februarie 2000, ACAV și alții/Consiliul, T-138/98, Rec., p. II-341, punctul 66, și Ordonanța La Conqueste, punctul 37).

55 Dimpotrivă, întreprinderile membre ale reclamantei nu sunt vizate de regulamentul atacat decât în calitatea lor de operatori economici care fabrică sau comercializează miere și care nu îndeplinesc condițiile de utilizare a IGP „miel de Provence".

Așadar, acestea sunt afectate în același mod ca și toate celelalte întreprinderi ale căror produse nu sunt nici ele conforme cerințelor dispozițiilor comunitare în cauză, provenind nu numai din Germania, dar și din alte state membre ale Comunității și chiar din țări terțe.

56 Faptul că membrii reclamantei își comercializează de multă vreme produsele sub denumirea „Honig aus der Provence" nu le conferă acestora un drept specific de natură să le individualizeze. Situația reclamantei nu este, prin urmare, diferită de cea a altor producători care și-au comercializat la rândul lor produsele ca „miel de Provence" și care nu mai sunt autorizați să folosească această denumire protejată pe viitor prin înregistrarea sa ca IGP (a se vedea în acest sens Ordonanța Alpenhain-Camembert-Werk și alții/Comisia, citată anterior, punctul 66, și Ordonanța Tribunalului din 13 decembrie 2005, Arla Foods și alții/Comisia, T-397/02, Rec., p. II-5365, punctul 58).

57 Curtea a confirmat în mod expres că împrejurarea că o reclamantă se găsește, la momentul adoptării unui regulament privind înregistrarea unei denumiri de origine, într-o situație de așa natură încât trebuie să își adapteze structura de producție pentru a îndeplini condițiile prevăzute de acesta nu este suficientă pentru ca aceasta să fie vizată în mod individual într-un mod analog celui în care ar fi vizat destinatarul actului (Ordonanța Curții din 30 ianuarie 2002, La Conqueste/Comisia, C-151/01 P, Rec., p. I-1179, punctul 35).

58 Această soluție nu poate fi repusă în discuție prin argumentul reclamantei potrivit căruia regulamentul atacat o privește în mod individual, întrucât aceasta este, în realitate, o decizie adoptată în privința sa. Regulamentul, în calitate de act cu aplicabilitate generală, nu poate fi asimilat, în speță, unei decizii.

59 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe cerința unei protecții jurisdicționale efective, trebuie subliniat, mai întâi, că o acțiune directă în

anulare în fața instanței comunitare nu poate fi inițiată chiar dacă s-ar demonstra, în urma unei analize concrete a normelor de procedură naționale efectuate de instanță, că acestea nu îndreptățesc particularul să formuleze o acțiune care să îi permită să repună în discuție validitatea unui act comunitar contestat (Ordonanța Curții din 12 decembrie 2003, Bactria/Comisia, C-258/02 P, Rec., p. I-15105, punctul 58).

60 În plus, Curtea a stabilit în mod clar, în ceea ce privește condiția interesului individual impusă prin articolul 230 al patrulea paragraf CE, că, deși este adevărat că această ultimă condiție trebuie interpretată în lumina principiului protecției jurisdicționale efective, ținând seama de diversele circumstanțe care sunt de natură să individualizeze un reclamant, o astfel de interpretare nu poate să înlăture condiția în cauză, care este expres prevăzută de tratat, fără să depășească competențele atribuite de acesta instanțelor comunitare. Rezultă că, în cazul în care această condiție nu este îndeplinită, o persoană fizică sau juridică nu poate să formuleze, în nicio situație, o acțiune în anulare împotriva unui regulament (Hotărârea Curții Unión de Pequeños Agricultores/Consiliul, citată anterior, punctele 37 și 44, și Hotărârea Curții din 1 aprilie 2004, Comisia/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Rec., p. I-3425, punctul 36).

61 Din ansamblul considerațiilor care precedă, rezultă că reclamanta, în calitate de asociație a producătorilor germani de miere, nu poate fi considerată vizată în mod individual de regulamentul atacat în sensul articolului 230 paragraful al patrulea CE.

62 Rezultă din cele ce precedă că, întrucât regulamentul atacat constituie o măsură cu aplicabilitate generală, iar reclamanta nu este afectată ca urmare a anumitor circumstanțe care îi sunt specifice sau a unei situații de fapt care o particularizează în raport cu orice altă persoană și, prin urmare, o individualizează, acțiunea nu este admisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

63 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune, având în vedere concluziile Comisiei, obligarea acesteia ca, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, să suporte și cheltuielile de judecată efectuate de Comisie.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

dispune:

1) Respinge acțiunea ca inadmisibilă.

2) Reclamanta suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Comunităților Europene.

Pronunțată la Luxemburg, la 11 septembrie 2007.

Grefier — Președinte

E. Coulon — J. D. Cooke